

Dommen og dels ved Hjælp af Andragendet. Sagen dreiede ſig, ſom af den ærede Ordſfører nævnt, om det Spørgsmaal, hvorvidt Peder Pedersen af Dalbover havde af Hr. S. P. Ulf kjøbt et Brøndboringsapparat eller ikke. Hvorledes det hænger ſammen dermed, om der i Virkeligheden maa anſes at være afsluttet en Handel om dette Brøndboringsapparat eller ikke, har man aldrig ſaaet at vide, og det er aldrig, ſaavidt jeg kan ſe, oplyst under Sagen, af den ſimple Grund, at Sagen for dette Spørgsmaals Vedkommende beſtandig er gaaet paa Formaliteter, ſaaledes at man aldrig er kommen til Realiteten. Strax første Gang for Underretten, da Indſævnte mødte, benegtede han i Almindelighed at være Citanten, alſaa Ulf, Noget ſkyldig. Citantens Sagfører begjærede da almindelig Udſættelse af Sagen med Bemærkning, at han mulig vilde føre Vidner; men da Sagen atter ſaldt i Rette, afkrævedes her Peder Pedersen en npiagtig Udtaleſe om, hvorvidt han nu indrømmede eller benegtede at have kjøbt dette Brøndboringsapparat, og han benegtede det da; men Ulfs Sagfører, Buch i Beile, mente, at denne Benægtelse var kommen for ſent, og indlød derfor Sagen. Det Spørgsmaal, Retten alſaa havde at afgjøre forſaavidt, var dette: Er denne Benægtelse kommen for ſildig eller ikke? I det Tilfælde, at den var kommen for ſent, maatte Indſævnte dømmes, i modſat Fald, derſom den var kommen tidnok, maatte han friſindes, eſtersom Citanten ikke havde afbeviſt eller forſøgt at afbeviſe Benægtelſen. Underretten dømte derhen, at Benægtelſen var kommen for ſilbe og dømte derfor Peder Pedersen til at betale det paaſævnte Beløb tilligemed Renter og ſtadesløſe Omkoſtninger. Denne Dom var Peder Pedersen ogſaa, ſom det ſynes, villig til at eſterkomme, og han mødte derfor hos den Sagfører, der havde ført Sagen for Citanten, og optalte for ham, ſom han anfører i ſit Andragende, 280 Kr. ſom Betaling af, hvad der ſkulde erlægges, idet han ſaa forlangte ſit Brøndboringsapparat udleveret af Sagføreren, ſamtidig med eller før han betalte Pengene; men da Sagføreren, Hr. Buch, ikke havde dette Brøndboringsapparat tilſtede paa ſit Kontor, var det ham umuligt at opfylde den Fordring, Peder Pedersen ſtillede til ham om at udlevere Apparatet ſamtidig med, at han betalte. Peder Pedersen henvendte ſig dernæſt til Ulf og tilbød ham Pengene, men han vilde heller ikke tage imod dem, ſom det forekommer mig af den ſimple Grund, at han ikke kunde vide, om den Sum, der blev ham tilbudt, var den rigtige eller ikke, eſtersom der var Tale ikke blot om Renter, men om ſtadesløſe Omkoſtninger. Andrageren oplyſer, at han derefter ſit en Regning fra Sagfører Buch paa 291 Kr. 95 Ore, men at den betalte han ikke. Hele Forſkjellen mellem, hvad han har tilbudt og hvad der var afkrævet ham, var alſaa kun 11 Kr. 95 Ore eller paa det

Nærmeste 12 Kr. Derſom man var kommen over diſſe 12 Kr. — jeg veed ikke, om det ærede Medlem fra Caſino (Gad) —

Formanden (Krabbe): Jeg maa gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at deres Samtale forſtyrre Taleren.

Beth: Jeg ſiger alſaa, at derſom man var kommen over diſſe henved 12 Kr., ſaa var Sagen gaaet i Orden uden videre Kalamiteter, og det dreiede ſig jo her om henved 300 Kr., ſom vare tilſtede. Men fra dette Dieblit har Sagen antaget en ſaadan Karakter, at — jeg vil ikke ſige, at den er bleven en ſhikaneſag, det er ei Udtryk, ſom jeg tror, vilde være for håardt, men — en ſaadan Karakter, at de Paaagjældendes Be og Vel paa en Maade kan ſiges at komme til at ſtaa paa den Sag, hvad den fra førſt af ſlet ikke har været værd. Da Pengene ikke bleve betalte, blev der af Citanten gjort Udlæg hos Peder Pedersen i 8 Rper og gjort Anſtalter til, at de bleve ſolgte ved offentlig Auktion, og ſom det ſynes, fremkom under Auktionsforretningen Peder Pedersen med en Appellſævning til Overretten og paaſtod i Genhold til denne Stævning, at Auktionens Fremme ſkulde negtes. Der blev af Auktionsretten, ſaavidt man kan ſe, affagt en Kjendelse, hvorved denne Paaſtand blev forkaſtet. Der blev alſaa decideret eller eraget, at Auktionen ſkulde fremmes, og ſaa vidt man kan ſe, bleve 7 af de 8 Rper, hvori der var gjort Udlæg, ſolgte til forſkjellige Perſoner. Jeg glemte at bemærke, at denne Appellſævning var udtagen med 3½ Maaneders, alſaa et temmelig langt Varſel, og ſaavidt man kan ſe, var det netop paa Grund af, at den var udtagen med ſaa langt Varſel, at Auktionsretten fandt, at den ikke burde kunne ſtandſe Auktionens Fremme. Nu førſt blev Sagen appelleret af Peder Pedersen til Viborg Overret, alſaa ſaaavel Underretsdommen ſom Fogedforretningen og Auktionſkjendelſen. Viborg Overret fandt i Modſætning til Underretten, at den Benægtelse, ſom Peder Pedersen var fremkommen med for Underretten angaaende ſelve Sagen, var tilſtrækkelig, og det førte alſaa til Friſindelse. Derimod fandt Viborg Overret, at den Appellſævning, ſom var udtagen og præſenteret under Auktionsforretningen, var udtagen med ſaa langt et Varſel, at den ikke burde have den ſædvanlige Virkning, at ſtandſe Auktionen. Derefter blev denne Dom fra Viborg Overret appelleret til Højesteret; begge Parter ſes at have appelleret, baade Peder Pedersen og Ulf, men det ſes tillige af Højesteretsdommen, at den af Ulf udtagne Stævning til Højesteret var for ſilbig udtagen, uden at der var erhvervet Overſætningsbevilling, ſaa at den blev afviſt. Det Spørgsmaal, ſom kom til at foreligge Højesteret, var ſom Følge deraf alſaa kun ganſke fort dette, om P. Pedersen kunde ſaae Erſtattung for Lort